МОНОП’ЄСА “ДОКТОР П”

П’єса написана під враженням від зустрічі автора із “жорстоким світом”. Переживання етапів дорослішання, перше кохання, комп’ютерна залежність і, нарешті, страх самотності наштовхнули на ідею монологу від персони Доктора, який дуже мріє про друзів і кохання.

2019-2020

ЛІКАР - лікар психіатрії, працелюбний, з постійними різкими змінами настрою, не поголений, не доглянутий, із поганою пам’яттю, критичне мислення - мінімальне
ДІМА - пацієнт із церкви
САША (*можливо, хтось із глядачів)* - молода студентка ДОКТОРА, його кохання, медсестра у психічній лікарні
САНІТАР

Вистава грається у будь якому приміщенні, стилізованому під лікарський кабінет. ЛІКАР спілкується із глядачами як на прийомі у лікарні.

В кабінет входить ЛІКАР.

ЛІКАР. Доброго вечора! Проходьте, сідайте! Почувайте себе, як вдома. Можливо, комусь зробити чаю? Або кави? У нас ще є цукерки, печиво. Можете брати, якщо захочеться. Для сеансу нам потрібен максимальний комфорт. У вас зручні крісла? Мої асистенти миттєво їх замінять, якщо ви відчуваєте дискомфорт. Ну, якщо все всіх влаштовує, то ми можемо починати! На час сеансу я прошу всіх вимкнути ваші мобільні телефони, бо вони заважають процесу психотерапії. Ви можете фотографувати сеанс, або ж знімати на відео і публікувати у мережі. Медична практика це забороняє, та я не проти.

Давайте для початку познайомимось! Мене звуть доктор Пейн. Так, доктор Пейн. Не дивуйтесь такому прізвищу. У перекладі з англійської - біль, але нічого страшного. Я запевняю вас, що ніхто не відчує болю: ні психологічного, ні фізичного. Навпаки, протягом нашого сеансу я буду такою собі психологічною губкою. Цікавий термін, завжди його вживаю. Я буду поглинати весь ваш біль і страждання і залишу лише позитивні емоції. Я так робив багато часу. Моя лікарська практика саме в цій лікарні

триває вже 10 років. До цього я працював завідувачем відділення психіатрії у себе в рідному місті. Загалом, лікарем я працюю вважайте з 20 років, уявляєте? Так що не переймайтесь - ви в руках надійного спеціаліста. Давайте знайомитись, як вас звати?

Для актора важливо опитати кожного з глядачів, щоб було повне відчуття зануреності у запропоновані обставини не тільки артиста, а й публіки.

Чудово, чудово! От ми всі і познайомились. Ви знаєте скільки в мене вже таких груп пацієнтів було? Багато, мої любі, багато! І всі, поки що, були задоволені сеансами. От, до речі, їх фото.

Доктор дістає фотографію сімейної пари.

Це родина зараз живе за кордоном - доволі мила пара. Вони прийшли до мене з тією проблемою, що в чоловіка була патологія - він був залежний від зраджування. Так-так, уявіть собі. Він не міг зупинитись і зраджував своїй дружині наліво і направо, а та його так любила, що просто не могла кинути. Я пишаюсь цим досвідом: я змінив його підсвідомість і тепер він здоровий. Знаєте як я це зробив?

Бере до рук кокос.

От дивіться. Це кокос. Не дивуйтесь, я люблю кокоси. А ще більше я люблю їх відкривати.

Розбиває кокос.

Ось якось так я потрапив до його свідомості. Ну, не зовсім так, мені не довелося його бити. Я використав метод шокової терапії. Просто підключив до нього електромережу і зробив разряд. Ха, я просто перевіряю ваше почуття гумору. Розслабтеся, друзі, почувайтесь як удома. Важливо, щоб ви розслабилися і нічого такого не очікували і не підозрювали мене у чомусь. Так що - будьте спокійні.
Ви пробачте, що я так багато говорю. Я завжди із задоволенням спілкуюсь із цікавими людьми. Але проблема у тому, що нікому із них не цікавий я.

Бачите, у мене завжди дуже багато роботи. Точніше, її не так багато, як у працівників якого-небудь заводу або виробництва, втім її вистачає. Я люблю, щоб у мене завжди і у всьому був порядок. Чи багато хто з вас їздить на відпочинок на море? Чи за кордон? От я ненавиджу поїздки. Найкращий відпочинок для мене - наводити лад у моєму кабінеті. Коли в мене закінчується “паперова” робота я просто люблю сортувати свої речі, перекладувати із місця на місце. Головне, щоб на робочому столі був порядок.

А ще я дуже люблю порпатись в архівах. Я працюю у цій лікарні всього лише 10 років і багато чого не встиг побачити. Але для цього у нас існує архів, я обожнюю вивчати його. Зазвичай я сідаю за фотоальбоми - якою була наша лікарня раніше, як виглядали люди, які тут працювали. Це дуже цікаво. Вони зовсім інші, не такі, як ми. Як мінімум тому, що вони живуть зовсім в іншому часі, в інших обставинах.

А ще нещодавно я знайшов досліди інституту електрифікації та механізації тваринництва. Звісно, це має мале відношення до медицини, але я - за механізацію процесу лікування. Уявіть собі - ви лікар і вам більше не треба робити уколи самостійно, брати кров із вени, і, можливо, навіть операції буде робити машина. В решті решт, якщо ти припустиш якусь помилку в розрахунках, то завжди можна буде скинути провину на машину - вона ж дурна, бездушна.

Ви знаєте, я вже 10 років живу в цьому… В архівах, документах, фотоплівках… І не від гарного життя, я хочу сказати. Відсутність взаємної симпатії змушує закритися в кімнаті. Окрім мене в цій лікарні працює ще 10 лікарів, 20 медсестер і стільки ж санітарів. Але ми якось не перетинаємось. У мене, до речі, день народження сьогодні. Привітаєте мене?

Ви знаєте, я їх запрошував до нас сьогодні, моїх колег. Я думав, ми весело проведемо час разом. Я навіть вислав їм запрошення. Знаєте, у мене в кабінеті стоїть принтер, але від друкує лише чорним. Я зробив на комп’ютері кольорові запрошення і потайки пробрався до офісу нашого шефа - у нього єдиного є кольоровий принтер. Я використав всю фарбу на ці запрошення. Як бачите, все даремно.

Коли я думав про це у вільний час, то зрозумів, що так влаштований наш світ - поки ти не почнеш виявляти увагу до оточуючих, ніхто не почне цікавитись тобою. Але я намагаюсь! Я пишу їм, дзвоню, приходжу до них

у гості. Але вони чомусь зайняті… До речі, трудоголізм - один із симптомів психічного розладу.
Я намагаюсь частіше виходити зі свого кабінету, але всі чомусь сахаються мене, ніби я псих якийсь. Це дивно. Я сам працюю із психічно-хворими людьми і мене самого підозрюють у хворобі. Смішно. Але вони бояться звільнити мене - іншого такого спеціаліста в нашій лікарні немає. Я стараюсь відволікти їх від цієї рутини.
Дивно, але в мені починається внутрішній конфлікт: я ніби і не проти з'являтися усюди без запрошення і просто починати спілкуватися з усіма, але страх… Страх бути відкинутим настільки сильно розвинений, що він просто прицвяхував мене до стільця і не дозволяє піднятись. Стільки років я намагався, але все марно. Я вирішив - буду жити один. Але в мене тут є друзі.
Їх привезли для нашої науково-дослідницької роботи, втім я взяв собі декілька штук. Я розмовляю з ними. Кожного ранку приходжу і питаю як у них справи, що вони робили вночі, поки мене не було, так? Чи не пустували вони без мене? Товариські вони.
Я вам хочу сказати - у мене вже давно не було стільки пацієнтів. Ви знаєте, ви всі такі цікаві ззовні. Адже у кожного з вас є якась своя проблема - сьогодні ми її відкриємо. Я вже втомився порпатись у книжках, я хочу покопатися у ваших головах. Як я сумував по цьому! Ви тільки не бійтесь, я не хочу злякати вас.

Ви знаєте, я виявив одну патологію.
Страх здатися нав'язливим, страх виявитися непотрібним та нецікавим, з цим інтроверту впоратися дуже важко. Ви знали, що можна збожеволіти, з'їхати з котушок всього за пару тижнів, нічого при цьому не роблячи?!
Я дуже довго це вивчав та проводив експерименти. Я просив у керівництва тварин, але вони мені не давали, а ніхто з людей не погоджувався. Тоді я вирішив принести себе в жертву науці та провів їх на собі. Ну, як бачите, все гаразд. Я цілком здорова людина. Чи у когось є заперечення? Мене намагалися зняти з посади через профнепридатність, вони говорили – ти збожеволів. Але якимось дивним чином, головний лікар наступного дня безслідно зник. Ось як дивно!
А я знаю, як це! Ось послухайте – сидиш у порожньому кабінеті, дивишся у монітор комп'ютера, ходиш у туалет і назад… І так весь день. Ти чудово розумієш, що якщо прийдеш кудись – то будеш просто сидіти і мовчати,

слухати чужі розмови про їхнє барвисте життя, просто тому, що не знаєш, про що говорити з цими людьми.
Одна марна спроба смішно пожартувати і їхній осудливий погляд зупиняється на тобі - на їхніх обличчях тьмяніє тінь посмішки, а потім вони відвертаються і знову починають спілкуватися один з одним, ніби ти нічого й не говорив. Ось що найстрашніше!
А потім ти сидиш у порожній квартирі і дивишся на монітор. Ти кажеш собі: «Самотність – це кльово! Ти прокидаєшся, їж, миєшся, сідаєш за комп'ютер і проводиш за ним весь день. Глибокої ночі ти лягаєш спати і все повторюється». Я навіть отримав дозвіл у керівництва та живу тут. Сплю на цих стільцях, де ви сидите… А що? Тут є всі умови для життя – є їдальня, санвузол та робота завжди під рукою. Ходити нікуди не треба, платити за проїзд, за комуналку. Я продав свою квартиру і тепер мешкаю тут. Завжди поряд зі своїми друзями. На гроші я купив собі комп'ютер.
Колись давно на ньому була гра. Вже навіть не згадаю, як вона називалася, але там можна було грати за якогось персонажа. Починалося з того, що я народжувався. Потрібно було звати маму з татом, коли хочеться їсти, потім я виростав. І тут починалося найцікавіше – треба було ходити до школи та вчити уроки. Що найстрашніше – у грі у мене виходило краще, ніж насправді. А ще у грі я мав багато друзів. Жаль, що я пізно зрозумів, що вони не справжні.
Мій комп'ютер вибухнув, як вибухнули і всі мої друзі, стосунки, кохання. Мені захотілося розпочати гру наново, але я вже не зміг. Ті друзі, з якими я вибудував стосунки, стали такими рідними мені, що я не хотів нових. Я знав, що вони вже не повернуться (як не повернувся комп'ютер). Тому я пішов у двір лікарні, де вигулюють хворих (цей сад ми до речі називаємо «пасовище»), і там його закопав уночі. Вранці вся лікарня шуміла, що хтось із хворих вирив могилу в парку, але ніхто не дізнався, що то був доктор Пейн.

Я проводив години у кабінеті, але коли виходив, то помічав, що люди на вулиці здаються вже дикими та незвичайними. А коли я провів у кабінеті перший тиждень, то помітив, що ти просто перетворюєшся на зомбі. Якщо сидіти вдома більше тижня, то тобі вже скоро набридне комп'ютер і ти просто лежатимеш і дивитимешся в стелю, думаючи про свою мету в цьому світі. Потім ти починаєш робити дивні речі, приходять дивні думки.

Мені навіть колись доводилося бити себе по руках, щоб не зробити чогось такого.

Колись мені довелося закохатися. Це було дуже незвично. Я на той момент працював у лікарні вже близько 4 років і вже відчував, що з'їжджаю з котушок. Я починав дедалі рідше голитися, у мене почалися проблеми з пам'яттю. Від мене вже починали усувати хворих через мою розсіяність. Я намагався все пояснити тим, що працюю двадцять чотири години на добу... Але мене ніхто не слухав. Моїх пацієнтів передали якійсь студентці. Як тільки я побачив її вперше, одразу не злюбив. На вигляд вона здавалася якоюсь нахабною, трохи самозакоханою. Вона ставила себе вище за інших. Як тільки я її бачив у коридорі, одразу відчував, як мої вилиці напружувалися від злості. Я стискав всього себе, щоб стриматись і не нагрубити їй.
Але в якийсь момент нам довелося залишитися наодинці. Ми працювали над спільним проектом, заповнювали разом документацію, як би мені цього не хотілося. Мені мимоволі довелося подивитись на неї з іншого боку. Спершу я помітив її красиві руки. Коли в мене почалася проблема з моторикою рук, вона взяла ініціативу на себе і сама заповнювала документи, але під моє диктування, звичайно. Вона була лише студенткою і ще не знала всіх діагнозів і не володіла термінологією. Її звали Саша. Вона брала ручку з моєї руки та писала. Я спостерігав за її рукою. У неї завжди був доглянутий гарний манікюр, особливо запам'ятався мені зелений. Вона мала тонкі, витончені пальці – пальці справжньої леді.
На її руках завжди виступали вени – не те щоб сильно, але це було страшенно красиво. Я пам'ятаю, коли я вперше торкнувся її руки. На дотик вона була ніжною, кожна вена виділялася рельєфом на дотик і це було найцінніше, що я міг тоді одержати на своїй роботі. Я ще не любив проводити багато часу в кабінеті та її руки – єдине, що могло відволікти мене від роботи. Потім я почав помічати все інше - її очі, глибокі, як озеро, в якому можна потонути, її волосся, що безладно плутається на вітрі. Вона завжди поправляла їх руками. Щоразу, коли вона це робила, у мене було відчуття, що я дивлюсь якусь голлівудську мелодраму.
І, зрештою, її губи. Те, до чого я, вже старий лікар, не мав права торкнутися. Щоразу, коли я дивився на них, мені згадувалося одне кафе, в якому я любив брати десерт, покритий червоною глазур'ю. Я не мав права до них торкнутися… Не мав, але мені випав такий шанс. І я ним

скористався. Це були найкращі 2 тижні моєї роботи у лікарні. А що сталося потім, запитаєте ви? Її перевели до іншої лікарні, де було краще. В інше місто. До нього їхати всього 7 годин, але я не міг розірватися - між нею і роботою. Я й радий був поїхати до неї, жити в тому місті, що й вона. Тим більше, там я виріс… Але я нічого не міг запропонувати їй, у мене не було нічого. Насамкінець, я залишив їй листа, вклав його у валізу, яку вона збирала. Не знаю, прочитала вона листа чи ні…
У ньому я написав: «Люба моя, я люблю тебе. Я хочу бути з тобою, але кілометри нас розлучають. Я все зроблю для нас: я знайду роботу краще, я зароблю, куплю квартиру і чекатиму на тебе тут – ти отримаєш освіту і… приїжджай до мене. Адже ти зможеш працювати і тут, у тебе спеціальність універсальна». Чи відповіла вона? Ні. Я чекаю відповіді вже шість років. Може, у неї, звичайно, вже є сім'я, діти. Але такої іншої я не зустрічав, я чекатиму її завжди. Коли залишаєшся віч-на-віч із цими всіма думками… Про те, що ти втратив і продовжуєш втрачати…

Думки про самогубство приходять не одразу. Але поступово… Згодом…
У мене є друг. Ну як є. На жаль, його вже немає в живих. Він був священиком. І не дарма я говорю «був». Є священики, які працюють у церкві, а є ті, що служать. Так само, як і актори у театрі – хтось служить, а хтось працює. Так от, коли у мене почалися всі ці проблеми він сказав мені: «Пейн, тобі час лікуватися, а найкращі ліки – бог». Хто з вас вірить у Бога? Можете навіть не відповідати, це ваша справа. Головне, щоб ви відповіли усередині.
І ось він потягнув мене до церкви. Як тоді пам'ятаю – зима, холодно, слизько… А ми премось до цієї церкви. Я тоді ще був стурбований своєю хворобою. Мені здавалося, що мені потрібно знаходити рішення, що всередині мене живе демон. Ми пішли до церкви, я зайшов до зали і побачив свічення попереду мене – це була ікона. Все, що мені потрібно було зробити для лікування - просто прикластися до неї і зцілення прийшло б до мене відразу. Як тоді пам'ятаю, все довкола мене потемніло. У приміщенні були лише я та ця ікона. Я почав повільно підходити до неї, чим ближче я йшов, тим яскравіше свічення від неї било мені в очі. Мені ставало некомфортно, але я розумів, що це мені потрібно.
І тут поруч із собою я побачив людину. Чоловік говорив дивні речі церковною мовою. Він молився про своє одужання. Я відволікся від ікони та почав розглядати його. Обличчя хлопця мені здалося зовсім хворим,

його очі не були сфокусовані, а говорив він дуже дивні речі, бив себе по руках і ніби чинив опір сам собі. Я відразу ж побачив симптоми, викликав швидку і прямо з церкви забрав його до себе у відділення.
Я вже й забув за ікону, за молитву – мені головне було помістити до свого відділення цього чоловіка. Мені здалося, що ми чимось схожі. До речі, ми згодом познайомилися. Звати його Діма.

Діма – єдиний пацієнт, якого мені залишили під опікою. Це дивно, адже його не захотів брати інший спеціаліст. Сказали, що впоратися зможу лише я. Отак він і живе зі мною. Симптоми цікаві. Хочете подивитися? Дімо, іди сюди!

На сцену виходить хворий чоловік. В одній руці у нього хрест, він одягнений у білу піжаму. Увесь час він бурмоче собі під ніс молитви. З оточуючими не контактує, тільки іноді може взяти когось із глядачів за ногу, переплутавши її з іконою.

Я його залишив із собою. Іноді мені здається, що він молиться не лише за себе, а й за мене. Кілька разів він уже намагався покінчити життя самогубством - то хрест собі в глотку засуне, то голову в унітаз. Але, як бачите, живе поки що. Він нічим не гірший за домашню собаку: і їжі багато не вимагає, і догляд за ним не потрібен особливий.
Але найжахливіше починається, коли він припиняє свої молитви… Тоді йому починає бачитися ціла юрба монстрів і демонів пекла. Іноді в нього налагоджується мова і він починає описувати те, що бачить. Те, що він каже воістину жахливо і лише заради цього не варто ставати медиком. Димочка, Дімуль, ти чуєш мене? Розкажи нам, що ти бачиш.

Діма уважно і напружено дивиться на глядачів, ніби розмірковуючи - чи варто йому розкривати таємницю Лікаря.
Колись Дімі вдалося непомітно вийти в коридор лікарні. У нас із ним взагалі дуже довірчі стосунки, але він зрадив мене. За це я забрав у нього всі ікони і віддав у храм навпроти, який стоїть на місці нафтової контори. Отож, виліз Діма в коридор і пішов на дах. Він переплутав її із дзвіницею. Як Горбун із Нотр-Дама він вліз на самий верх даху.

Діма зараз демонструє все, що говорить Лікар.

Він намагався кричати якісь молитви. Він благав Господа про допомогу. Ось до якого божевілля доводить релігія. Почалася гроза, тільки уявіть це. Пішла злива. Я і санітари з сусіднього блоку кинулися на дах за ним, але Діма зачинив за собою двері та спрацював замок. Ми не могли пробратися. Ми тільки чули як він кричав та проклинав. Проклинав мене. Кричав, що знає, хто я такий і просив Бога покарати мене. Він кричав, що лікар Пейн – диявол. У своїй агонії та божевіллі Діма не помітив уступу даху і впав зі своєї дзвініці.

Ось так я втратив єдиного свого друга та однодумця. Але він ще довго був зі мною. Мені вдалося отримати дозвіл на дослідження внутрішнього складу мозку Діми. Я залишив його в лабораторії. У наступні кілька місяців я не розлучався з Дімою ні на мить. Його мозок став моїм надбанням, я заліз у мозок самому Богу, який збожеволів і покинув цей світ!
Смішно, правда? Останні слова Діми були про мене... Він назвав мене дияволом, а тепер я повністю поглинув його святий мозок. Неймовірно. Від мене вимагали доповіді про мої дослідження, але мені не було чого написати… Крім кохання та відданості цій людині. Він просто злякався моїх терапевтичних заходів. А я ж хотів зробити все, щоб йому було добре. Як їй… тій студентці, з гарними губами та очима. Я ладен був все віддати заради них! І я знову залишився сам, ув'язнений у лікарні! Знов божеволів від самотності!

Я захотів продовжити дослідження. Все, що в мене залишилося - це хрест, який так багато разів застрягав у глотці Діми. Добре, що наступного дня мені дали останній шанс – це ви. Ви мій останній шанс, тому негайно розпочинаємо!

Методика моїх досліджень дуже проста. Довіртеся мені і в нас все вийде. Не бійтеся поекспериментувати зі мною. Сядьте якнайзручніше. Щоб вам справді було зручно. Заплющте очі і уявіть, що ви на березі океану. Там добре та затишно, тепло.

Раптом Лікар помічає одну із глядачок.

Боже мій ... Як Ви на неї схожі. Такий самий погляд, ті ж губи… Скажіть мені чесно. Без зайвих прикрас. Ви щасливі? Я сподіваюся, вона також щаслива. Ніколи для мене не буде нічого важливішого за її щастя.

Лікар веде глядачку до столу, де він розбивав кокос.

Не переживайте, все буде гаразд. Довіртеся мені.

Якщо глядачка боїться та вивається, слід її відпустити до зали та переходити до наступного блоку монологу. Якщо вона піддається, налякати інших справжнім божевіллям героя.

Боже мій, я ладен розколоти собі череп, відкрити свою коробку, щоб зрозуміти - що відбувається зі мною! Мені хочеться і плакати та кричати – що відбувається? Що відбувається? Що зі мною? Де я? Чому все так? Чому вона поглинула мій мозок? Я не можу ні їсти, ні пити. Всі думки тільки про ту саму студентку з її ідеальними руками, тонкими венами та глибокими очима. Чому я не можу позбутися її?

Коли я занурений у роботу, я займаюся роботою. Коли я один – я з нею. Подумки з нею. Думаю про неї, як у неї справи, спілкуюся з нею у моїй голові. Будь ласка, прийди до мене перед смертю. Чому не можна вибратися з камери? Я б відразу пішов до тебе.

Відповідай мені! Ну, ось… Я знову один. Я хочу уникнути цієї самотності. Мої колеги казали мені, Пейн - тобі настав час відпочити, ти так багато працюєш. Відпочинь. Ніхто з них жодного разу не кликав мене з собою до бару, кіно чи клубу. Вони завжди йшли без мене, а моєю єдиною розвагою було сидіти і дивитися, як розмножуються хом'ячки у сусідній лабораторії. Тож я відпочивав завжди один.
Коли відпочинок віч-на-віч із собою переходить у тюремне ув'язнення у себе ж у голові… Ти розумієш, що єдиний спосіб вирватися – це ліквідувати того вартового, який охороняє твою камеру. Цей вартовий – ти сам…

Лікар помічає гак/будь-яке інше кріплення на стелі. Він дістає з шафи мотузку. Ставить стілець, підіймається і починає обв'язувати мотузку навколо кріплення у формі петлі.

Діма та Таня… Моя Танечка… Вони завжди зі мною. Ось тут, у серці і… У моїй шафі. Я залишив їх у себе, щоб вони завжди були зі мною. Я відкриваю вранці шафу, а вони обіймаються та посміхаються мені. А я танцюю як у божевільному вальсі. Щось… Зачекайте… Я не розумію.

Він стоїть уже з одягненою на голову петлею.
(*Виконавець звертається до помічників по сцені*) Мені важко дихати, помічник, дайте води. Мені потрібне повітря, відкрийте вікна. Я не знаю, що може статися далі, я ніколи до цього не доходив до такої стадії, тому описуватиму вам по ходу подій. А ви, будь ласка, записуйте. Замітки, блокнот, диктофон, телефон, на що хочете. Цей лікарський експеримент стане геніальним, записуйте, кажу!

До цього мені завжди вдавалося вирватися, але не зараз… Це поле для шалених експериментів над собою… У будь-якому разі, я знаю, що перетинати цю межу не можна. Може статися щось страшне. Мені вдавалося. Поки що.

Лікар штовхає стілець, але мотузка не витримує ваги героя і рветься. Лікар падає на підлогу. На шум вибігають санітари.

САНІТАР. Повідомте лікаря, тут спроба самогубства. Ми змушені перервати вашу зустріч із хворим через неадекватну поведінку пацієнта. Пакуйте його назад у палату. Сестра, заспокійливого йому.

Лікаря забирають за сцену.

ГОЛОС ЗА СЦЕНОЮ. Олександр Румянцев, який називав себе Доктор Пейн, помер за кілька днів від розриву серця. На його совісті залишилися занапащені душі молодої студентки Тетяни Шарапової та пацієнта Дмитра Чорного. Обидва померли під час спілкування з божевільним Рум'янцевим.

Завіса.